

Høringsnotat

Innvandringsavdelingen

Dato: 6. oktober 2021

Saksnr: 21/5380

Høringsfrist: 19. november 2021

Forslag til presiseringer i utlendingslovens og utlendingsforskriftens regler om utvisning av flyktning, av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser mv.

1 Hovedinnhold

Høringsnotatet inneholder forslag til endringer i utlendingsloven som tydeliggjør adgangen til å treffe vedtak om utvisning av flyktning, av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser. Det foreslås også å fastsette at enhver gyldig oppholdstillatelse i Norge, som utgangspunkt opphører å gjelde straks det er truffet vedtak i førsteinstans om utvisning av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser.

Høringsnotatet inneholder i tillegg forslag til nye bestemmelser i utlendingsforskriften som følger opp det nye alternative tiltaket til utvisning ved alvorlige brudd på utlendingsloven (krav til tilleggstid mv. for å oppnå permanent oppholdstillatelse) som ble innført med virkning fra 10. september i år, se endringslov 5. juli 2021 nr. 32, Prop. 83 L (2020-2021) og Innst. 343 L (2020-2021). Hovedinnholdet i forskriftsbestemmelsene er følgende:

- Det foreslås en ny bestemmelse om adgang for Utlendingsnemndas (UNE) til i klageomgangen å vedta krav til tilleggstid for permanent oppholdstillatelse, eller å nekte rett til permanent oppholdstillatelse, i tilfeller hvor det i førsteinstans er truffet vedtak om utvisning,
- Det foreslås en ny bestemmelse som åpner for at slikt vedtak om krav til tilleggstid eller om å nekte rett til permanent oppholdstillatelse som nevnt i forrige punkt, etter søknad skal kunne oppheves dersom det foreligger nye omstendigheter i saken.

2 Forslaget til endringer i utlendingslovens regler om utvisning av flyktning av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser mv.

2.1 Innledning

Reglene i utlendingsloven om behandling av sikkerhetssaker ble endret og samlet i et eget kapittel 14 i 2014. Departementet ønsker fortløpende å sørge for forbedringer av dette viktige regelverket på punkter hvor vi erfarer at dette er nødvendig eller hensiktsmessig.

Det foreslås i dette høringsnotatet å tydeliggjøre gjennom endringer i utlendingsloven § 126 annet og femte ledd at det er adgang til å utvise en utlending av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser selv om vedkommende er eller skal anerkjennes som flyktning etter flyktningkonvensjonen (konvensjonsflyktning).

Det understrekes at selv om det treffes utvisningsvedtak mot en flyktning, vil vedkommende uansett være vernet mot utsendelse til områder hvor vedkommende risikerer umenneskelig behandling mv. Dette følger av det folkerettslige non refoulement-prinsippet som er nedfelt i blant annet Grunnloven § 93 og i utlendingsloven § 73. Vedtaket om utvisning vil derfor ikke kunne effektueres så lenge risikoen for forfølgelse består, med mindre utsendelse kan skje til et trygt område utenfor hjemlandet. Konsekvensene av utvisningsvedtaket er begrenset til at utlendingen nektes en formell oppholdstillatelse og dermed også nektes de rettigheter en formell oppholdstillatelse ville gitt. Utvisningsvedtaket markerer også at flyktningen vil få et vedtak om å forlate Norge så snart dette anses trygt. Etter en nærmere vurdering kan for øvrig den utviste få en midlertidig oppholdstillatelse med begrensede rettigheter etter utlendingsloven § 74 i perioden frem til retur kan gjennomføres.

Som det fremgår nedenfor må det legges til grunn at det også etter gjeldende rett eksisterer en adgang til å treffe vedtak om utvisning av konvensjonsflyktninger av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser, og flyktningkonvensjonen artikkel 33 nr. 2 har et uttrykkelig unntak fra flyktningvernet for blant annet tilfeller hvor flyktningen utgjør en sikkerhetstrussel. Gjennom tidligere endringer som er foretatt i de aktuelle lovreglene har imidlertid ordlyden i den aktuelle utvisningsbestemmelsen blitt uklar, og departementet mener det er grunn til endringer i utlendingsloven § 126 annet og femte ledd for å sikre tydelighet på dette punkt.

Det foreslås også å tydeliggjøre i høringsnotatet at enhver oppholdstillatelse som utgangspunkt opphører å gjelde når det treffes vedtak om utvisning i førsteinstans, med mindre forvaltningen uttrykkelig fastsetter at en eventuell klage skal gis oppsettende virkning.

2.2 Departementets drøftinger

2.2.1 Utvisning av utlending med flyktningstatus etter flyktningkonvensjonen

I praksis forekommer det at en flyktning anses som en trussel mot grunnleggende nasjonale interesser uten at det er grunnlag for å nekte eller kalle tilbake flyktningstatus, f.eks. fordi det verken foreligger eksklusjonsgrunnlag¹ eller har skjedd noen endring som innebærer at det nå er trygt med retur og opphør av flyktningstatus.²

Det må da tas stilling til om det likevel kan treffes et utvisningsvedtak som innebærer at flyktningens ordinære oppholdstillatelse bortfaller, og at vedkommende kan sendes ut så snart returforholdene blir trygge.

Flyktningkonvensjonens regler gjelder for utlendinger som risikerer forfølgelse på grunn av etnisitet, avstamning, hudfarge, religion, nasjonalitet, medlemskap i en spesiell sosial gruppe eller politisk oppfatning, jf. utlendingsloven § 28 første ledd bokstav a. Etter flyktningkonvensjonen er det ikke noe til hinder for å utvise en flyktning av hensyn til nasjonal sikkerhet eller offentlig orden så lenge vedkommende kan sendes til et trygt tredjeland.³ Videre åpner flyktningkonvensjonen artikkel 33 nr. 2 for at det uansett kan gjennomføres utsendelse av en flyktning «som med rimelig grunn anses for en fare for det lands sikkerhet hvor han befinner seg, eller som har fått endelig dom for en særlig alvorlig forbrytelse og av den grunn utgjør en fare for samfunnet i vedkommende land». Selv om det ikke er grunnlag etter flyktningkonvensjonen for å ekskludere flyktningen fra flyktningstatus, kan altså vedkommende etter flyktningkonvensjonen utvises og sendes ut. Det har imidlertid, med grunnlag i blant annet FNs konvensjon om sivile og politiske rettigheter (SP) artikkel 7 og Den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK) artikkel 3, utviklet seg en lære om et absolutt returvern i tilfeller hvor det foreligger en risiko for tortur, umenneskelig eller nedverdiggende behandling eller straff. Returvernet følger nå som nevnt også av det absolutte forbudet mot umenneskelig behandling mv. i Grunnloven § 93 og utlendingsloven § 73, og i praksis vil slikt returvern komme til anvendelse dersom det foreligger en risiko for forfølgelse etter flyktningkonvensjonen.

Når det gjelder utlendinger som eventuelt har rett til flyktningstatus etter utlendingsloven § 28 første ledd bokstav b⁴, har lovgiver fastsatt at det alltid kan

¹ Flyktningkonvensjonen artikkel 1F, jf. utlendingsloven § 31.

² Flyktningkonvensjonen artikkel 1C, jf. utlendingsloven § 37.

³ Flyktningkonvensjonen artikkel 32, jf. artikkel 33 nr. 1.

⁴ Dette gjelder utlendinger som ikke faller inn under flyktningkonvensjonens flyktningdefinisjon, men som får flyktningstatus etter norsk rett fordi de har rett til internasjonal beskyttelse, hovedsakelig som følge av en krigstilstand eller som følge av andre individuelle forhold enn det

treffes vedtak om eksklusjon fra flyktningstatus dersom vedkommende utgjør en trussel mot grunnleggende nasjonale interesser. I motsetning til tilfellene etter utlendingsloven § 28 første ledd bokstav a, som er omfattet av flyktningkonvensjonen, kan det her ikke gjøres gjeldende noe folkerettslig krav på flyktningstatus, og det gjelder dermed heller ingen folkerettslige skranker for når det kan treffes vedtak om eksklusjon.⁵

Frem til 2014 hadde utlendingsloven § 73 fjerde ledd, følgende ordlyd:

«Vernet [mot utsendelse til forfølgelse og umenneskelig behandling mv.] kommer til anvendelse ved alle former for vedtak etter loven. Vernet mot utsendelse er ikke til hinder for at det treffes vedtak om utvisning [av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser]. Slikt vedtak kan ikke iverksettes før grunnlaget for utsendelsesvernet er bortfalt.»

Fram til 2014 var det derfor helt tydelig at det var adgang til å treffe utvisningsvedtak av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser, også av en flyktning etter flyktningkonvensjonen.

Videre var følgende fastsatt i utlendingsloven § 31 annet ledd:

«Rett til anerkjennelse som flyktning etter § 28 første ledd bokstav b foreligger heller ikke dersom det er grunnlag for å utvise utlendingen ut fra grunnleggende nasjonale interesser, eller utlendingen har fått endelig dom for en særlig alvorlig forbrytelse og av den grunn utgjør en fare for det norske samfunnet.»

Da reglene om saker som berører grunnleggende nasjonale interesser ble samlet i et eget kapittel 14 i 2014, ble ovennevnte bestemmelser opphevet og vi fikk en ny § 126 hvor første, annet og femte ledd lyder som følger:

Første ledd:

«Av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser eller utenrikspolitiske hensyn kan det treffes vedtak eller beslutning om å nekte en tillatelse eller rettighet som ellers kunne blitt innvilget etter loven eller forskriften. Tilsvarende kan det settes begrensninger eller vilkår eller treffes vedtak om bortvisning.»

Annet ledd:

«Av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser kan det treffes vedtak om utvisning eller om tilbakekall av en innvilget tillatelse eller andre rettigheter.»

som dekkes av flyktningkonvensjonen (etnisitet, avstamning, hudfarge, religion, nasjonalitet, medlemskap i en spesiell sosial gruppe eller politisk oppfatning).

⁵ Men vernet mot retur til umenneskelig behandling mv., gjelder også i disse tilfellene.

Femte ledd:

«I saker om beskyttelse etter kapittel 4 og om vern mot utsendelse etter kapittel 9 går reglene i disse kapitlene foran reglene i første og annet ledd i paragrafen her. Vernet mot utsendelse i § 73 første til tredje ledd er ikke til hinder for at det treffes vedtak om utvisning av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser, men vedtaket kan ikke iverksettes før grunnlaget for utsendelsesvernet er bortfalt. Det gjelder ikke en rett til anerkjennelse som flyktning etter § 28 første ledd bokstav b, dersom det er grunnlag for å utvise utlendingen av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser.»

Det fremgår av forarbeidene at det ikke var meningen å foreta noen endringer i utvisningsadgangen. Samtidig må det konstateres at ordlyden har blitt mer komplisert og mindre tydelig når det gjelder adgangen til å treffe vedtak om utvisning av en konvensjonsflyktning (utlendingsloven § 28 første ledd bokstav a) av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser. Dette er uheldig, og departementet mener det er grunn til redaksjonelle endringer i både § 126 annet ledd og femte ledd for å sikre en mest mulig tydelig og oversiktlig bestemmelse, se lovforslaget og merknadene til dette nedenfor.

2.2.2 Tidspunktet for bortfall av oppholdstillatelse ved vedtak om utvisning

Det fremgår allerede av utlendingsloven § 129 femte ledd at utsendelse som utgangspunkt kan skje før en klage er behandlet dersom det er truffet vedtak om tilbakekall eller utvisning av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser. Det er imidlertid ikke like tydelig om en oppholdstillatelse også opphører å gjelde allerede etter førsteinstansens vedtak om tilbakekall eller utvisning, i de tilfellene hvor utsendelse ikke kan skje. Ved utvisning etter de alminnelige utvisningsreglene i lovens kapittel 8, er det motsatte utgangspunktet fastsatt, jf. 71 første ledd første punktum:

«Enhver gyldig tillatelse til opphold i riket opphører å gjelde når et vedtak om utvisning er endelig.»

Departementet mener det bør fremkomme tydelig av loven at enhver gyldig oppholdstillatelse bortfaller straks det er truffet vedtak om utvisning av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser i førsteinstans, med mindre forvaltningen etter en skjønnsmessig vurdering kommer til at det kan gis utsatt iverksetting inntil klagen er behandlet eller inntil domstolen har tatt endelig stilling. Det er f.eks. klart at dersom en risiko for at en utenlandsk forsker selger informasjon til et regime som ønsker å utvikle kjernefysiske våpen, bør oppholdstillatelsen opphøre umiddelbart, uten at det skal være nødvendig å avvente en klage- eller domstolsbehandling. Selv om vedtak om tilbakekall og utvisning kan være inngripende, er det ingen grunn til at det i tilfeller hvor grunnleggende nasjonale interesser står på spill, skal gjelde sterkere rettigheter enn det som ellers følger

av forvaltningsloven. Det mener departementet heller ikke at det gjør i dag, men det er ønskelig å tydeliggjøre dette i lovverket.

Departementet mener samtidig at det er riktig å holde muligheten åpen for at en klage i noen tilfeller bør gis oppsettende virkning. Vedtak om tilbakekall og utvisning kan som sagt ramme hardt, og det er ikke gitt at trusselen mot grunnleggende nasjonale interesser alltid fremstår som akutt.

3 Presiseringer i utlendingsforskriften i forbindelse med nytt tiltak om tilleggstid mv. for permanent oppholdstillatelse ved alvorlige brudd på utlendingsloven

3.1 Bakgrunn

I prop. 83 L (2020-2021) *Endringer i utlendingsloven (nytt tiltak ved brudd på utlendingsloven m.m.)* ble det blant annet fremmet et lovforslag om å innføre et nytt tiltak ved alvorlige brudd på utlendingsloven i form av krav til tilleggstid for å oppnå permanent oppholdstillatelse eller å nekte innvilgelse av permanent oppholdstillatelse. Forslaget er gjennomført i utlendingsloven §§ 60 sjette ledd og 70 annet ledd (i kraft 10. september 2021).

Utlendingsloven § 60 sjette ledd lyder nå slik:

Dersom utlendingen har begått handlinger som nevnt i § 66 første ledd bokstav a uten at det er truffet vedtak om utvisning, kan det i vedtaket om oppholdstillatelse fastsettes krav om inntil tre års tilleggstid før permanent oppholdstillatelse kan innvilges etter § 62. Tilleggstiden beregnes fra det tidspunkt vilkåret om botid for permanent oppholdstillatelse tidligst er oppfylt. Dersom forholdet faller inn under § 62 tredje ledd, kan det fastsettes at tillatelsen ikke skal danne grunnlag for permanent oppholdstillatelse. Dette gjelder også i tilfeller hvor utlendingen har vært utvist med et innreiseforbud som er utløpt.

Utlendingsloven § 70 annet ledd lyder nå slik:

Dersom utlendingen har begått handlinger som nevnt i § 66 første ledd bokstav a, kan det i stedet for utvisning treffes vedtak om inntil tre års tilleggstid for at en fremtidig søknad om permanent oppholdstillatelse skal innvilges. Dersom forholdet faller inn under § 62 tredje ledd, kan det fastsettes at en fremtidig søknad om permanent oppholdstillatelse ikke skal innvilges.

Det fremgår av lovproposisjonen at departementet i forbindelse med det nevnte lovforslaget, også ønsket å gjøre følgende endringer i utlendingsforskriften:

- Tydeliggjøre at UNE i klageomgangen kan treffe vedtak om tilleggstid for permanent oppholdstillatelse eller om å nekte permanent oppholdstillatelse i tilfeller hvor UDI har fattet vedtak om utvisning.

- Fastsette en regel om at det kan gjøres unntak fra et tidligere vedtak om krav til tilleggstid eller nektelse av permanent oppholdstillatelse ved endrede omstendigheter.

Høringsnotatet følger opp disse endringsforslagene.

3.2 Gjeldende rett

Ifølge utlendingsloven § 80, gjelder forvaltningsloven «når ikke annet følger av loven her».

Forvaltningsloven § 34 inneholder generelle regler om klageinstansens kompetanse, herunder om adgangen til å omgjøre underinstansens vedtak. Bestemmelsens annet ledd første og annet punktum, tredje ledd og fjerde ledd lyder slik:

«Tas klagen under behandling, kan klageinstansen prøve alle sider av saken og herunder ta hensyn til nye omstendigheter. Den skal vurdere de synspunkter som klageren kommer med, og kan også ta opp forhold som ikke er berørt av ham. [...]

[...]

Klageinstansen kan selv treffe nytt vedtak i saken eller oppheve det og sende saken tilbake til underinstansen til helt eller delvis ny behandling.»

Forvaltningsloven § 35 inneholder blant annet generelle regler om forvaltningsorganers adgang til å omgjøre sitt eget vedtak uten at det er påklaget. Dette kan blant annet være aktuelt der det i etterkant av at et vedtak er truffet, skjer noe som tilsier at vedtaket bør endres eller oppheves. En slik overprøving kan skje på forvaltningsorganets eget initiativ eller etter en henvendelse fra en part eller andre, se f.eks. NOU 2019:5 *Ny forvaltningslov* kapittel 25.1.

Forvaltningsloven § 35 første og femte ledd lyder slik:

Et forvaltningsorgan kan omgjøre sitt eget vedtak uten at det er påklaget dersom

- a) endringen ikke er til skade for noen som vedtaket retter seg mot eller direkte tilgodeser eller
- b) underretning om vedtaket ikke er kommet fram til vedkommende og vedtaket heller ikke er offentlig kunngjort, eller
- c) vedtaket må anses ugyldig.

...

De begrensninger i adgangen til å omgjøre et vedtak som er forutsatt i første, annet og tredje ledd, gjelder ikke når endringsadgangen følger av annen lov, av vedtaket selv eller av alminnelige forvaltningsrettslige regler.

3.3 Departementets forslag

3.3.1 Adgangen til å illegge krav om tilleggstid for permanent opphold eller å nekte permanent oppholdstillatelse, i klageomgangen

I tilfeller hvor UDI har truffet vedtak om utvisning, vil en eventuell vurdering fra UNEs side om at det i stedet bør treffes vedtak om krav til tilleggstid for permanent oppholdstillatelse eller nektelse av permanent oppholdstillatelse, være til utlendingens fordel.

At klageinstansen har kompetanse til å omgjøre underinstansens vedtak til klagerens fordel å denne måten, følger av forvaltningsloven § 34.

Av informasjonshensyn ønsker departementet likevel å tydeliggjøre adgangen i utlendingsforskriften.

Departementet foreslår i utgangspunktet å plassere en slik regel i utlendingsforskriften ny § 14-1 a, se utkast til forskriftsbestemmelse.

3.3.2 Ny vurdering av ilagt krav om tilleggstid eller av vedtak om å nekte permanent oppholdstillatelse

Krav til tilleggstid for permanent oppholdstillatelse eller nektelse av permanent oppholdstillatelse, er et tiltak som er ment å supplere og være en alternativ reaksjon til utvisning.

I saker hvor det er truffet vedtak om utvisning, oppstiller utlendingsloven § 71 annet ledd tredje punktum en adgang til å oppheve innreiseforbudet ved endrede omstendigheter.

Utlendingsloven § 71 annet ledd tredje og fjerde punktum lyder slik:

«Innreiseforbudet kan etter søknad oppheves dersom nye omstendigheter tilsier det. Dersom særskilte omstendigheter foreligger, kan den som er utvist, etter søknad få adgang til riket for kortvarig besøk selv om innreiseforbudet ikke oppheves, men som regel ikke før to år er gått fra utreisen.»

Departementet mener det er rimelig at det oppstilles en tilsvarende mulighet for ny vurdering i tilfeller hvor det er stilt krav om tilleggstid for permanent oppholdstillatelse eller er nektet permanent oppholdstillatelse, selv om det er usikkert hvor praktisk denne problemstillingen vil vise seg å være.

I likhet med bestemmelsen om opphevelse av innreiseforbudet bør det fastsettes en hovedregel om at det må ha gått to år før det blir aktuelt å foreta en ny vurdering.

Departementet foreslår at en ny bestemmelse om dette inntas som ny § 14-2 a, se utkast til forskriftsbestemmelse.

4 Økonomiske og administrative konsekvenser

Forslagene til lov- og forskriftsendringer er av rent teknisk og pedagogisk karakter og vil ikke medføre noen økonomiske eller administrative konsekvenser.

Eventuelle merkostnader dekkes innenfor Justis- og beredskapsdepartementets budsjettammer.

5 Forslag til endringer i utlendingsloven § 126

5.1 Merknader til endringene i § 126

I § 126 *annet ledd første punktum* fastholdes (med en mindre språklig justering) det som i dag følger av § 126 annet ledd, om at det av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser kan treffes vedtak om utvisning eller om tilbakekall av en tillatelse eller en annen rettighet som er gitt etter loven.

I *annet ledd annet punktum* presiseres det at en flyktning etter flyktningkonvensjonens definisjon, jf. utlendingsloven § 28 første ledd bokstav a, ikke kan nektes eller fratas anerkjennelse som flyktning av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser eller utenrikspolitiske hensyn. I tråd med essensen i lovendringsforslaget, tydeliggjøres det samtidig at det av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser (men ikke utenrikspolitiske hensyn) kan treffes vedtak om utvisning, med den konsekvens at flyktningen mister eventuell oppholdstillatelse som er gitt etter utlendingsloven § 28 annet ledd eller etter en annen bestemmelse i loven.

I *annet ledd tredje punktum* fastholdes det som i dag følger av § 126 femte ledd, jf. annet ledd, om at en flyktning etter § 28 første ledd bokstav b, kan utvises av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser, miste eventuell oppholdstillatelse som er gitt og nektes anerkjennelse som flyktning.

Det presiseres i *annet ledd fjerde punktum* at en gyldig oppholdstillatelse opphører å gjelde straks vedtak om utvisning er truffet, med mindre førsteinstansen, klageinstansen eller domstolen, beslutter at det skal gis utsatt iverksetting. På bakgrunn av sakenes alvorlige karakter er det som utgangspunkt ønskelig at gyldig oppholdstillatelse opphører straks når det er truffet vedtak om utvisning av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser.

I *annet ledd femte punktum* presiseres det at det i begge de situasjoner som er nevnt i annet og tredje punktum, er mulig å treffe vedtak om tilbakekall av en tillatelse eller rettighet i stedet for utvisning. Dette er trolig lite praktisk, for i de aktuelle sakene vil det så godt som alltid være behov for ikke bare å kalle tilbake en gitt tillatelse, men også fastsette et fremtidig innreiseforbud (utvisning).

I *femte ledd* presiseres det at returvernet etter § 73 gjelder fullt ut. Dette følger strengt tatt også allerede av § 73 fjerde ledd som fastslår at vernet etter § 73 første til tredje ledd kommer til anvendelse ved alle former for vedtak etter loven. Departementet mener imidlertid det er viktig å synliggjøre dette sentrale prinsippet også i § 126.

5.2 Forslaget til lovendring

I lov 15. mai 2008 nr. 35 om utlendingers adgang til riket og deres opphold her gjøres følgende endringer:

§ 126 annet ledd skal lyde:

Av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser kan det treffes vedtak om utvisning eller tilbakekall av en oppholdstillatelse eller av andre rettigheter som er gitt etter loven. En flyktning etter § 28 første ledd bokstav a kan ikke nektes eller fratas anerkjennelse som flyktning av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser eller utenrikspolitiske hensyn, men kan av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser utvises og dermed også miste oppholdstillatelse som eventuelt er gitt. En flyktning etter § 28 første ledd bokstav b kan utvises av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser, og kan i slike tilfeller både fratas retten til anerkjennelse som flyktning og eventuell oppholdstillatelse som er gitt. Enhver gyldig tillatelse til opphold i riket opphører å gjelde straks det er truffet vedtak om utvisning, med mindre førstestansen, klageinstansen eller domstolen beslutter at det skal gis utsatt iverksetting. I stedet for vedtak om utvisning etter denne bestemmelsen, kan det treffes vedtak om tilbakekall av oppholdstillatelse som er gitt, og det kan treffes vedtak om tilbakekall av andre rettigheter som er gitt etter loven.

§ 126 femte ledd skal lyde:

Vedtak om utvisning eller bortvisning, eller andre vedtak som innebærer at utlendingen må forlate riket, kan ikke iverksettes i strid med vernet mot utsendelse etter § 73.

6 Forslag til endringer i utlendingsforskriften

I forskrift 15. oktober 2009 nr. 1286 om utlendingers adgang til riket og deres opphold her (utlendingsforskriften) gjøres følgende endringer:

Ny § 14-1 a⁶ skal lyde:

Ved behandling av klage over vedtak om utvisning, kan Utlendingsnemnda vedta at det i stedet skal stilles krav til tilleggstid eller nektes adgang til permanent oppholdstillatelse, jf. lovens § 70 annet ledd.

Ny § 14-2 a⁷ skal lyde:

Vedtaket om å ilegge tilleggstid for permanent oppholdstillatelse eller om å nekte permanent oppholdstillatelse kan etter søknad oppheves dersom nye omstendigheter tilsier det, men som hovedregel ikke før det er gått to år fra vedtaksdato. Søknaden behandles av Utlendingsdirektoratet.

⁶ Med hjemmel i utlendingsloven § 70.

⁷ Med hjemmel i utlendingsloven § 71, jf. § 139.